

Interviu cu Andreea Bureschi (clasa a X-a C, an școlar 2012-2013)

Reporter: În primul rând, ce sport practici și de cât timp? Este acesta un sport pe care îl poți practica la orice vârstă sau ai nevoie de abilități speciale?

Andreea Bureschi: Practic Karate tradițional din clasa a III-a. Prima dată când am pășit în dojo a fost acum 7 ani. Acest sport poate fi practicat de oricine la orice vârstă, de la copiii de 5-6 ani până la persoane ce depășesc vârsta de 40-50 de ani. Într-adevăr, când vine vorba de performanță, vârsta contează și bineînțeles că este de preferat să începi pregătirea de la o vârstă fragedă, însă ca artă poate fi practicat la orice vârstă.

R: Câte medalii ai obținut și care dintre ele îți sunt mai dragi și de ce?

A. B.: Am 29 de medalii. Fiecare medalie este foarte importantă pentru mine, pentru că fiecare dintre ele înseamnă ore întregi de muncă. Dacă stau să mă gândesc, fiecare medalie are povestea ei, așa și este normal. Bineînțeles că am câteva medalii „preferate” fie din cauza momentului în care au fost obținute, fie din cauza locului în care a avut loc campionatul, fie din cauza probei la care am reușit să le obțin. Prima medalie internațională este păstrată la loc de cinste în inima mea, pentru că a fost o medalie muncită și neașteptată. De asemenea, cele 3 medalii de aur din 2011 înseamnă foarte mult pentru mine, deoarece consider că acela fost „momentul meu de glorie”.

R.: Povestește-ne o experiență care te-a marcat din pregătirea pentru concursuri sau din deplasările la concursuri.

A.B.: În 2007, am fost în primul meu campionat internațional, împreună cu alte două colegi. Rezultatul a fost neașteptat și îmbucurător: am reușit să obțin medalia de aur, la singura probă la care participasem. Atunci totul era nou, frumos, ciudat, pășisem într-o lume care mă fascina și în care mi se păruse imposibil să ajung. Cert este că eu și colegile mele ne-am întors acasă cu primele noastre titluri mondiale. Părinții noștri au fost foarte mândri de noi și ne-au așteptat în țară cu flori și ciocolată, iar la primul antrenament de după competiție, părinții noștri au „complotat” și au cumpărat un tort acoperit cu marțipan în culorile tricolorului, iar pe el scria: „Andreea, Ioana, Ana, suntem mândri de voi!” Atunci am simțit cu adevărat că am făcut o treabă bună și că am reușit să-i facem mândri. A fost un moment memorabil, iar tortul a fost delicios!

R.: Practicând acest sport, ai învățat ceva care crezi că-ți va folosi în viață?

A.B.: Bineînțeles că am învățat lucruri bune pe care le folosesc și în prezent. În primul rând, eu am astm bronșic, iar, practicând acest sport am învățat „să respir”, rata crizelor a scăzut radical, în comparație cu perioada în care nu practicam. Acesta probabil este cel mai important lucru! Apoi așa spune că m-am maturizat și că am învățat că trebuie să muncesc mult pentru a ajunge acolo unde îmi doresc. Făcând performanță m-am obișnuit cu munca susținută, am devenit mai ambițioasă, mai atentă, mai competitivă, lucruri care acum mă reprezintă!

R.: Cum reușești să îmbini școala cu antrenamentele și deplasările?

A.B.: Este destul de dificil, însă încerc să fac tot ce pot pentru a mă menține în vârf atât la școală, cât și la karate. Este foarte oboseitor, dar prefer să îmi ocup timpul cu lucruri care îmi plac și de pe urma cărora pot avea satisfacții, decât să stau și să lenevesc (asta nu înseamnă că nu am momente în care prefer să dorm și să pierd timpul, mai rare, dar acestea există cu siguranță). Sigur că mi-ar plăcea să am mai mult timp liber, însă m-am obișnuit cu programul pe care îl am acum.

R.: Ai spus că nu ai foarte mult timp liber, totuși atunci când găsești mici „ferestre” ce faci?

A.B.: Îmi place să mă odihnesc, de fapt nu e neapărat o plăcere, o pot considera o necesitate. Îmi place să citesc (mi-ar plăcea să am timp mai mult pentru asta). Îmi place să ies cu prietenii, să mă uit la filme. Iubesc să fac volei. Lucruri normale...

R.: Intenționezi să practici acest sport și în viitor?

A.B.: Voi continua cât de mult îmi va permite timpul. Nu știu cât voi mai putea face față, dar mă voi strădui să fac asta cât de mult timp pot.

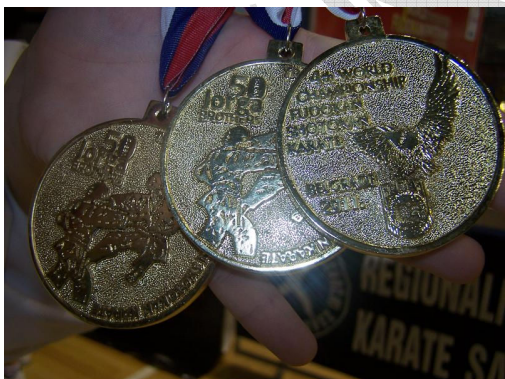
R.: Ce facultate ți-ai dori să faci? Va fi aceasta pe primul loc sau vei încerca să-ți împarți timpul și pentru karate?

A.B.: Sper să ajung și să termin facultatea de medicină, care va fi în mod sigur pe primul loc, însă mai am multe de făcut și de învățat până atunci. Cât despre faptul că voi continua sau nu cu karate-ul mă voi repeta și voi spune că voi continua să practic acest sport cât îmi va permite timpul.

R.: Te-ai gândit vreodată să renunți? Dacă da, de ce nu ai făcut-o?

A.B.: Recunosc că a fost un moment în care am vrut să renunț, mi-am spus că este prea greu și că ar fi mult mai simplu dacă aș renunța, dar apoi am stat și m-am gândit că nu mi-aș face rău decât mie. Asta deoarece antrenamentele, competițiile, programul acesta mi-a intrat în sânge, în astfel de situații dau randament. Mi-am spus că e adevărat că nu am foarte mult timp și că mă complic, însă dacă nu făceam acest sport aș fi aflat mult mai târziu ce înseamnă responsabilitatea, munca, nu aș fi vizitat atâtea țări extraordinare precum Cehia, Austria, Cipru, Polonia, nu aș fi avut medaliile pe care să le pot arăta și copiilor mei, nu aș fi reușit să-mi fac familia atât de mândră, aș fi avut în continuare crize de astm frecvente, nu aș fi fost la fel de perfecționistă și competitivă ca acum, iar acestea sunt lucruri pe care nu le regret și le-aș face din nou. Deci a mă lăsa nu este o opțiune, nu acum cât încă mai pot! Așa am hotărât să continui cât se va putea și imi place să cred că încă mai am resurse.

R.: În încheiere, poți să transmiți un mesaj celor care, asemenea ție, au o pasiune?

A.B.: Le-aș spune să continue să facă ceea ce iubesc și îi împlinesc, indiferent de sacrificii, pentru că în final, ceea ce faci din plăcere și cu pasiune îți va aduce cele mai mari satisfacții!

Interviu realizat de Bianca Bostan (ianuarie 2013)